

BP MARK A. PIVARUNAS CMRI

DŁUGOTRWAŁY WAKANS STOLICY APOSTOLSKIEJ

**LIST DO KS. PEEK
ODNOŚNIE STANOWISKA TEOLOGICZNEGO
ZGROMADZENIA MARYI NIEPOKALANEJ
KRÓLOWEJ (CMRI)**

KRAKÓW 2016

www.ultramontes.pl

Długotrwały wakans Stolicy Apostolskiej

List do Ks. Peek odnośnie stanowiska teologicznego Zgromadzenia Maryi Niepokalanej Królowej (CMRI)

BP MARK A. PIVARUNAS CMRI

---

20 czerwca 2006

Drogi Księżu Peek,

Cieszę się z możliwości udzielenia odpowiedzi na Księdza pytania dotyczące teologicznego stanowiska CMRI.

Zadaje Ksiądz pytanie:

"Jeśli przez 48 lat nie było następcy św. Piotra, to nie może być sukcesora Kolegium Apostolskiego... Jak można nazwać sukcesora wiecznym skoro wszyscy elektorzy oraz osoby dzierżące władzę i jurysdykcję do organizowania, nadzorowania i uwierzytelniania ważności wyboru nie posiadają następców?"

Moja odpowiedź będzie dwuczęściowa. Po pierwsze, przedłużający się okres *Sede vacante* nie jest niemożliwy lub niezgodny z obietnicami Chrystusa. Proszę wziąć pod uwagę następujące źródła:

Institutiones Theologiae Fundamentalis autorstwa A. Dorsch, 1928:

"Kościół jest zatem społecznością, która z natury rzeczy jest monarchiczna. **Lecz nie stanowi to przeszkody by Kościół – przez krótki czas po śmierci papieża, lub nawet przez wiele lat – pozostawał pozbawionym swej głowy (*vel etiam per plures annos capite suo destituta manet*).** Również w takiej sytuacji jego monarchiczna forma pozostaje nietknięta...

Tak więc Kościół rzeczywiście jest wtedy ciałem pozbawionym głowy... Jego monarchiczna forma rządów trwa, choć już teraz w odmienny sposób... tzn. pozostaje niekompletna i oczekuje uzupełnienia. Nadal obowiązuje wszystkich nakaz poddania się jego Prymatowi, chociaż nie istnieje bieżąca podległość...

Z tego powodu, słusznie mówi się o biskupstwie Rzymu, że trwa nadal po śmierci osoby piastującej ten urząd – jako że Stolica Rzymska polega w istocie na prawach Prymatu.

Prawa te są zasadniczym i koniecznym elementem Kościoła. Co więcej, to wraz z nimi Prymat nadal trwa, przynajmniej w sensie moralnym. Jednakowoż, **nieprzerwana, fizyczna obecność osoby, głowy** (*perennitas autem physica personis principis*), **nie jest tak ściśle niezbędna**" (*De Ecclesia*, 2, 196-197).

Również ks. Edward J. O'Reilly SI, w pracy *The Relations of the Church to Society* z 1882 roku, stwierdza w odniesieniu do okresu Schizmy Zachodniej:

"Możemy się tutaj zatrzymać i zastanowić się, co należałoby sądzić o sytuacji ówczesnych trzech pretendentów oraz ich prawach do papieżstwa. Przede wszystkim, przez cały okres, od śmierci Grzegorza XI w 1378 roku – oczywiście z wyjątkiem okresów między śmiercią a wyborem dla wypełnienia wakatu przez to stworzonego – był Papież. W każdym momencie, powtarzam, był Papież, prawdziwie obdarzony godnością Wikariusza Chrystusowego i Głowy Kościoła, bez względu na to jakie opinie co do jego prawowitości mogły istnieć wśród wielu; **nie dlatego, że interregnum trwające przez cały ten okres byłoby niemożliwe albo niezgodne z obietnicami Chrystusa, ponieważ nie jest to w żaden sposób oczywiste**, ale dlatego, że, w istocie rzeczy, takiego interregnum nie było".

Co do pytania o niemożliwość przyszłej papieskiej elekcji, proszę rozważyć wypowiedź Prałata Karola Journeta w dziele *The Church of the Incarnate Word (Kościół Wcielonego Słowa)*, gdzie zacytował kardynała Kajetana OP:

"Podczas wakatu na Stolicy Apostolskiej, ani Kościół ani Sobór nie może naruszyć ustalonych już wcześniej postanowień w celu określenia ważnego trybu przeprowadzenia elekcji (kardynał Kajetan OP, *De comparata*, cap. XIII, n. 202). Jednakże w przypadku zezwolenia (np. jeśli Papież nie określił niczego z tym sprzecznego), **albo w sytuacji dwuznaczności (np., jeżeli nie wiadomo, kto jest prawdziwym kardynałem lub kto jest prawdziwym Papieżem – jak to było w czasie Wielkiej Schizmy), moc «przypisania papieżstwa takiej to a takiej osobie» przechodzi na Kościół powszechny, Kościół Boży**".

W pierwszym akapicie listu, niewłaściwie Ksiądz zrozumiał punkt 4 deklaracji o stanowisku CMRI. Oczywiście, katolicki Kościół posiada i zawsze będzie posiadać cztery znamiona: jedyności, świętości, katolickości i apostołskości; jednakże ten nowy soborowy kościół *Vaticanum II* **nie jest** Kościołem katolickim. Nieomylność i nieskazitelność (*indefectibilitas*) są znamionami prawdziwego katolickiego Kościoła.

"Magisterium" soborowego kościoła zbłądziło w swym nauczaniu o fałszywym ekumenizmie i wolności religijnej oraz wprowadziło Nową Mszę i

Nowy Kodeks Prawa Kanonicznego (legalizujący udzielanie komunii heretykom i schizmatykom bez wymagania powrotu do Kościoła).

Jeśli się uzna, że rzeczywiście są to błędy, to musi się dojść do jednego z dwóch wniosków:

A) albo magisterium nie jest nieomyłne, albo

B) współczesna hierarchia *Vaticanum II* to nie magisterium.

Papież Leon XIII nauczał w encyklice *Satis cognitum*:

"Gdyby (Żywe Magisterium) mogło być w jakikolwiek sposób fałszywe powodowałoby to ewidentną sprzeczność, gdyż w takim wypadku to sam Bóg byłby autorem błędu".

Sobór Watykański I wyjaśnił to wyśmienicie:

"Albowiem Ojcowie IV Soboru Konstantynopolińskiego, idąc śladem swych poprzedników, ogłosili następujące wyznanie wiary: «Pierwszym warunkiem zbawienia jest przestrzeganie zasad prawdziwej wiary. **A przecież nie można pominąć postanowienia Pana naszego Jezusa Chrystusa, który mówi: "Ty jesteś Opoka i na tej opoce zbuduję mój Kościół" (Mt. 16, 18) i słowa te znajdują potwierdzenie w faktach, gdyż wiara katolicka zawsze była zachowana nieskalana na Stolicy Apostolskiej i głoszona święta nauka»...**

Wiedzieli doskonale, że ta Stolica Piotrowa jest zawsze wolna od wszelkiego błędu, zgodnie z Boską obietnicą uczynioną przez naszego Pana i Zbawcę głowie swoich Apostołów: «Ja prosiłem za tobą, aby nie ustała wiara twoja: a ty kiedyś nawróciwszy się, utwierdzaj braci twoich» (Łk. 22, 32).

Ten więc nigdy nie ustający charyzmat prawdy i wiary został przez Boga udzielony Piotrowi i jego następcom na tej Stolicy po to, aby sprawowali swój wzniosły urząd dla zbawienia wszystkich, aby cała owczarnia Chrystusowa, odwrócona przez nich od zatrutego błędem pokarmu, karmiona była strawą niebiańskiej nauki, aby usunąć okazję do schizmy i cały Kościół zachować w jedności tak, by wsparty na swoim fundamencie trwał silny przeciwko mocom piekła".

Weźmy pod uwagę następujący tekst ks. Josepha Ratzingera z jego książki, *Die Sakramentale Begründung Christlicher Existenz (Sakramentalne podstawy życia chrześcijańskiego)*, 1966:

"Pobożności eucharystycznej, z jaką mamy do czynienia, gdy pobożny człowiek w ciszy i skupieniu odwiedza kościół nie można traktować jako rozmowy z Bogiem. **Zakładałoby to lokalną i ograniczoną obecność Boga w danym miejscu.**

Usprawiedliwianie takiego stwierdzenia wskazuje na brak zrozumienia chrystologicznych tajemnic samego pojęcia Boga. **Stoi to w sprzeczności z odpowiedzialnym myśleniem człowieka mającego świadomość wszechobecności Boga. Pójście do kościoła po to, by odwiedzić Boga tam obecnego jest nonsensownym czynem, który nowoczesny człowiek słusznie odrzuca".**

W świetle zanegowania przez ks. Ratzingera Rzeczywistej Obecności Jezusa Chrystusa w Świętej Eucharystii, Papież Paweł IV w bulli *Cum ex apostolatus officio* (16 lutego 1559) wyklucza możliwość sprawowania przez taką osobę urzędu papieskiego:

"Dodajemy również, że gdyby kiedykolwiek się okazało, że jakiś biskup, a nawet pełniący obowiązki arcybiskupa, patriarchy, albo prymasa, czy też kardynał Świętego Kościoła Rzymskiego, albo jak to zostało wyżej powiedziane legat, **czy też papież rzymski** przed dokonaniem jego wyboru do godności kardynała, albo przed wyniesieniem go do godności papieskiej odpadł od wiary katolickiej, albo popadł w jakąkolwiek herezję, **wówczas wybór albo wyniesienie tej osoby, nawet dokonane w zgodzie i jednomyślnie przez wszystkich kardynałów będzie żadne, nieważne i próżne.**

Wybór ten bądź wyniesienie nie może być także uznane, ani nie uzyska ważności czy to na drodze przyjęcia obowiązków, ani przez konsekrację, ani przez objęcie władzy i zarządu wynikających z urzędu, ani przez rzekomą koronację papieską, ani przez uroczyste oddanie czci, ani przez wyrażenie powszechnej oboediencji, w żadnym czasie, ani w żadnym razie nie może być uznane za zgodne z prawem.

...wszystkie razem i każda z osobna z wszelkich wypowiedzi, czynów, działań i decyzji dokonanych przez tę osobę, oraz następstwa tych aktów będą pozbawione wszelkiej mocy, nie będą mieć żadnego znaczenia, ani nie będą dla nikogo normą prawa.

Prócz tego wszystkie razem i każda z osobna z osób wyniesionych i awansowanych w taki sposób do swych godności, mocą samego faktu, bez żadnego dokonanego w tej kwestii ogłoszenia będą pozbawione wszelkich godności, miejsc, zaszczytów, tytułów, władzy, urzędów i mocy".

Jednym z zarzutów wysuwanych przeciw naszemu stanowisku o wakacie Stolicy Apostolskiej jest to, że herezja jest przede wszystkim **przestępstwem** ("*delictum*") przeciw **prawu kanonicznemu** – a papież, jako najwyższy ustawodawca prawa kanonicznego, nie podlega mu.

Jednakże przypadek heretyckiego papieża, odnosi się raczej do herezji jako grzechu przeciwko **prawu Bożemu** – albowiem kanoniści wyraźnie stwierdzają, że to właśnie prawo Boże uniemożliwia heretykowi otrzymanie albo zachowanie władzy papieskiej:

"Heretycy i schizmatycy są wyłączeni z piastowania urzędu papieskiego na mocy samego Boskiego prawa, ponieważ choć prawo Boskie nie czyni ich niezdolnymi do uczestnictwa w pewnym rodzaju kościelnej jurysdykcji, tym niemniej muszą być bezwzględnie uważani za wykluczonych od zasiadania na tronie Stolicy Apostolskiej, która jest nieomylnym nauczycielem prawdy wiary i centrum kościelnej jedności" (Maroto, *Institutiones Iuris Canonici*, [1921] 2, 784).

"*Nominacja na Urząd Prymatu*. 1. Co jest wymagane przez Boskie prawo dla tej nominacji... wymagane dla ważności jest również, aby osoba wybrana była członkiem Kościoła; i dlatego, wykluczeni są heretycy i apostaci (przynajmniej publiczni)" (Coronata, *Institutiones Iuris Canonici*, [1950] 1, 312).

"Jeżeli rzeczywiście zdarzyłaby się taka sytuacja, to on [rzymski Papież] z mocy prawa Boskiego, odpadłby z urzędu i to bez żadnego wyroku – doprawdy, nawet bez orzeczenia wyjaśniającego (*sententia declaratoria*). Ten, kto otwarcie głosi herezję sam się stawia poza Kościołem i jest niepodobieństwem, by Chrystus mógł zachować Prymat Swego Kościoła w kimś tak niegodnym. Dlatego też, gdyby rzymski Papież głosił herezję, to jeszcze przed jakimkolwiek wyrokiem skazującym (*sententia condemnatoria*) (który zresztą byłby niemożliwy) utraciłby swoją władzę" (Coronata, *Institutiones Iuris Canonici*, [1950] 1, 316).

Biorąc pod uwagę hipotezę o heretyckim papieżu – mówi kardynał Billot – taki papież automatycznie utraciłby urząd, ponieważ byłby wyrzucony poza organizm Kościoła "**z własnej woli**" (*De Ecclesia Christi*, 5. ed., 1927, 1, 632).

To nie przestępstwo przeciw **prawu kanonicznemu** składa z urzędu heretyckiego papieża, lecz jego **publiczny grzech przeciw prawu Bożemu**.

To z kolei skłania mnie do zadania Księdzu pytania. Jak można funkcjonować jako tradycyjny kapłan bez uzyskania uprawnień od miejscowego biskupa *Vaticanum II*, który jest w jedności z Księdza papieżem? Czy ma Ksiądz pozwolenie od Swojego papieża? Przede wszystkim dlaczego jest Ksiądz tradycyjnym kapłanem? Czy to nie dlatego, że odrzuca Nową Mszę i *Vaticanum II*? Jak może Ksiądz osądzać "Stolicę Apostolską", co jest wyraźnie sprzeczne z Soborem Watykańskim I? Albowiem Pierwszy Sobór Watykański nauczał:

"Wyroku zaś Stolicy Apostolskiej, ponad którą nie ma wyższej władzy, nikt nie może odrzucać ani też poddawać osądowi".

Jeśli odrzuca się Novus Ordo Missae i błędy *Vaticanum II*, to czy nie osądza się nauczania "Stolicy Apostolskiej"?

Z poważaniem, w Chrystusie,

Bp Mark A. Pivarunas CMRI

www.cmri.org ⁽¹⁾

Tłumaczył z języka angielskiego Mirosław Salawa

Przypisy:

(1) Por. 1) "The Reign of Mary", [Stanowisko Teologiczne Zgromadzenia Maryi Niepokalanej Królowej \(CMRI\)](#).

2) Bp Mark A. Pivarunas CMRI, a) [Kościół katolicki i jurysdykcja](#). b) [Sedewakantyzm](#). c) [Odpowiedzi na zarzuty wobec stanowiska sedewakantystycznego](#). d) [Vaticanum II "w świetle Tradycji"?](#) e) [O Przysiędze antymodernistycznej](#). f) [Czasy ostateczne a fałszywy ekumenizm](#). g) [Sede vacante. Rocznica śmierci papieża Piusa XII](#). h) [Ocena spotkań w Asyżu w 1986 i 2011](#). i) [Różnica między gorliwością misyjną świętego Patryka a duchem Vaticanum II](#). j) [Błędy doktrynalne "Dignitatis humanae"](#). k) [Wizyta antypapieża Franciszka w USA i "Synod o rodzinie" \(2015\)](#).

3) Ks. Benedict Hughes CMRI, a) [Kult człowieka](#). b) [Neopapież – fałszywy papież](#). c) [Zaniechanie potępienia: Bergoglio zaniedbuje obowiązek potępienia zła](#). d) [Sedewakantyzm: jedyny logiczny wniosek](#). e) [Farsa Vaticanum II. Rzetelna ocena soboru po pięćdziesięciu latach](#). f) [Nowa praktyka "dialogu". Duch apostołski zniszczony przez Vaticanum II](#). g) [Pożegnalne słowa do swoich kapłanów. O spuściźnie Benedykta XVI](#). h) [New Age, Nowa Religia](#). i) [A on znowu swoje! Bergoglio wywołuje zgorszenie wśród katolików nonszalanckim podejściem do małżeństwa](#).

4) Ks. Noël Barbara, a) [Papieska nieomyślność a dzisiejszy kryzys w Kościele](#). b) [Uderzające podobieństwo reform Pawła VI do reformy anglikańskiej 1549 roku](#). c) [Katolicka Msza święta a Novus Ordo Missae. Czy NOM jest ważną mszą?](#)

5) Ks. Johannes Heyne, a) [Wolność zatracenia: Sprzeczność nauczania Vaticanum II z prawdziwą katolicką nauką](#). b) [Ruch ekumeniczny: Czy Pius XII przyzwolił na ekumenizm?](#) c) [Gorliwość religijna](#).

6) Ks. Anthony Cekada, a) [Tradycjoniści, nieomyślność i Papież](#). b) [Czy ekskomunikowany kardynał może zostać wybrany na papieża?](#) c) [Bergoglio nie ma nic do stracenia... zatem sedewakantystyczna argumentacja musi się zmienić](#).

- 7) John Dały, a) [Długotrwały wakat Stolicy Apostolskiej w ujęciu księdza O'Reilly.](#) b) [Nieprawdopodobny kryzys.](#)
- 8) Ks. Dr Henryk Maria Pezzani, [Kodeks Świętego Katolickiego Kościoła Rzymskiego. Kanon 26. Zakazany jest wybór na Papieża tego, kto odstąpił od wiary katolickiej, heretyka lub schizmatyka; jeśli ktoś taki zostanie wybrany, wybór jest nieważny. \(Codex Sanctae Catholicae Romanae Ecclesiae. Can. 26. Devius a fide catholica, haereticus, vel schismaticus eligi prohibetur in Romanum Pontificem; si eligatur nulla est electio\).](#)
- 9) Ks. Włodzimierz Piątkiewicz SI, [Mistyczne Ciało Chrystusa a charaktery sakramentalne. Studium dogmatyczne.](#)
- 10) "Przegląd Kościelny", [Jurysdykcja kościelna i jej uzupełnienie.](#)
- 11) "Homiletyka", [Non est potestas nisi a Deo. \[Wszelka władza pochodzi od Boga\].](#)
- 12) a) [Mały katechizm o Syllabusie.](#) b) [Mały katechizm o Nieomylności Najwyższego Pasterza.](#)
- 13) Ks. Maciej Sieniatycki, a) [Apologetyka czyli dogmatyka fundamentalna.](#) b) [Zarys dogmatyki katolickiej.](#) c) [System modernistów.](#) d) [Modernistyczny Neokościół.](#)
- 14) Abp Walenty Zubizarreta OCD, [O modernizmie \(De modernismo\).](#)
- 15) Ks. Jacek Tylka SI, a) [Dogmatyka katolicka.](#) b) [Traktat o Kościele Chrystusowym.](#) c) [O obojętności, czyli indyferentyzmie w rzeczach religii.](#) d) [O własnościach religii.](#) e) [O cnotach heroiczych.](#)
- (Przyp. red. *Ultra montes*).

([HTM](#))